

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και πέμπτον αριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσια κι' ἑννεήκοντα κι' ὀκτώ.
τὸν Ἐτὲμ-Πασσά γιὰ δῶρο σὰς χαρίζω ὀμλεκτό.

Ἔκτη τοῦ Σεπτεμβρίου κι' εἰκοστὴ
κι' ἀτιμόσφαιρα παράποτε ζεσθ.

Πόντους ἑξακόσια και τριανταῖα,
ὀχλα, ξερατῖα, κι' ὀλα σιχαμένα.

Ψάλλει κι' ὁ «Ρωμῆος» πονῶν
τὴν Δουξίαν τῶν Δανῶν.

Κόττα, νεκρὴ Βασίλισσα μὲ τῆς χρυσαῖς τῆς μοῦρας,
κόττα παιδιὰ μὲ στῆματα κι' ἔγγονα μὲ πορφυραῖς,
ἄκου τα, μέγνα και γιαγιά, πῶς κλαῖνι στὸ λειψανὸ σου,
μὲ μῖσα στῆς κορώναις σου κλαμμένος κι' ὁ λαὸς σου
μὲ πόνο τῆς ἀγάπης του σοῦ βάζει τὴν κορώνα,
ποῦ στέκεται ἠλιόθερα και λαίλαπει στὸν αἰῶνα.

Καίρε, φλογιρὸ καμίνι
και πατρις πολεμικῆ,
διοργάνωσις θὰ γίνῃ
τοῦ Στρατοῦ πραγματικῆ.
Ἐόθησαν τὰ χωρατὰ,
ραπατάου ραπατὰ.

Ἄργανῶσαις σημάδι
τὸ ταμποῦρα μας κορόνουν
γιὰ νὰ κἀν ἄλλα κρότοι
μὲς ἴσων πόθων τὸ σημάδι
και ἔσπῳσι νὰ μᾶς κρατῖ
ραπατάου ραπατῖ.

Τὰ ταμποῦρα τοῦ Στρατοῦ,
ραπατάου ραπατῖ.

Τὰ ταμποῦρα μας κορόνουν
τὰ καμίνια τὰ οὐσιμῖνα,
και φρονήματα φτεροῦν
στὰ ποδάρια μᾶς πεσιμένα,
και ὄν ἔρπουν ἔρπατῖ...
ραπατάου ραπατῖ.

Τὶ γὰρ μᾶς και τὶ μοῦρα!
νὰ και καὶ τὰ ταμποῦρα,
Κι' ἂν τὰ πάντα οὐκ οὐκ
μὰ τὰ τύμπανα κτυποῦν,
κι' ἀναγγελλοῦν μῖσα κι' ἔξω μίλλον βροχῶν και πατάγων
κι' ἀστραπῶν ἑρμαυροῦν.

Τὰ χρυσὰ γαλιόνα κλάκα,
τρίγχι τράγκη ἡ σακαρακῖα,
πετσολοβῖα κάθε πράσο
κι' ὄλη κόρῳβια και πᾶσο
μὲ τὰ τύμπανα κτυῖ,
ραπατάου ραπατῖ.

Ἄναγγελατε στὴν κτίον
διὰ τυμπανόκρουσις
και τὸν τρόπον και τὴν ῥοῖον
τῆς μελλοῦσης ἔργασιας
τοῦ περιλαλήτου πόπου, τοῦ προσφάτου νικητοῦ,
ταμποῦρατῖα στὰ χίλια, ραπατάου ραπατῖ.
Μὲ τοὺς κτύπους τῶν τυμπάνων
νίκαις ἔσπῳσαις παλαῖων,
χρόνοις κλαδῶν παλιῶν
ποῦ ὄν ἔσπῳσαις κοιλιαῖς,
και μᾶς λεινε μῖς... ὅτ' αὐτῖ
ραπατάου ραπατῖ.

Τὰ ταμποῦρα σὰν βαροῦν
κρόα στῆθι λαχταροῦν,
και γιὰ Προνοῦνταιμῖνε
ἐναντινέται κοσθίνα,
κι' ἕνας μὲ τὸν ἄλλον λέγει πῶς σιχαίνεη κατῖ...
ραπατάου ραπατῖ.

Τὸσῖ Μὲλτῖ σπῳσῖνοι,
Λυγιστοῖ και κοτσῳσῖνοι,
τρίζου, τρίγῳ, σταματῳν,

